

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

हामी बोलेर मात्र
होइन पुऱ्याएर छाड्छौं

तपाईंको अत्यन्तै जरूरी चिठी एवं पार्सलहरू
नेपाल लगायत भारत र विश्वका प्रमुख शहरहरूमा
पठाउनु परेमा हामीलाई सम्भन्तहोस् ।

सुपर काइनेटिक
कुरियर्स सर्भिस

ट्राफिक चोक हिमालचयन
बैंकको साइड (सुर्ज लाईफ इन्सोरेन्स भएको अवग)
फोन:- ०७९४८२५७९

वर्ष ३६ | अंक २५१ | बुटवल | २०८१ भदौ २१, गते शुक्रबार | नेपाल संवत् ११४४ | Friday Sept.06 2024 | पृष्ठ ४ | मूल्य रु. ६ मात्र | Lumbini

आज तिज, लुम्बिनीमा बिदा

बुटवल । भाद्र शुक्ल तृतीयाका दिनमा मनाइने हरितालिका तिज पर्व आज वैदिक सनातन हिन्दू धर्मावलम्बी नारीहरू महादेवको पूजा आराधना गरी मनाउँदैछन् । सत्ययुगमा हिमालय पुत्री पार्वतीले गौरीघाटमा बसी तपस्या गरेर महादेव पति पाउने बरदान पाएकी थिइन् । तर पिता हिमालयले पार्वतीको इच्छा विपरीत विष्णुसँग विवाह गरिदिन खोजेपछि साथीलाई आफ्नो समस्या सुनाइन् । सखी पार्वती समस्यामा परेको थाहा पाएपछि उनका साथीहरूले हरण गरेर लगी कसैले नदेख्ने ठाउँमा लुकाए राखिदिए । साथीहरूले लुकाएकै ठाउँमा पार्वतीले निराहार व्रत गरी महादेवलाई प्राप्त गरेको धार्मिक विश्वास रहि आएको छ ।

यसरी पार्वती साथीहरूद्वारा हरण भएको दिन भाद्र शुक्ल तृतीयाको दिन भएकाले त्यही समयदेखि हरितालिका तीजको व्रत लिने प्रचलन सुरु भएको धर्मशास्त्रीय मत रहेको छ । संस्कृत भाषाका 'हरित' र 'आलिका' दुईवटा शब्द मिलेर हरितालिका शब्द बनेको छ । हरितालिका तिजका सन्दर्भमा 'हरित' शब्दको अर्थ हरण गरिएको र 'आलिका' शब्दको अर्थ साथी भन्ने हुन्छ । सत्ययुगमा आजैको दिन निराहार व्रत बसी पार्वतीले श्री महादेव स्वामी पाएकीले आजको दिनमा व्रत बस्न मनोकामना पूरा हुने विश्वासमा नारीहरू व्रत बस्ने गरेका गर्दछन् । तर यसको अर्थ सबै नारी निराहार व्रत बस्नुपर्छ भन्ने नरहेको धर्मशास्त्रविद् प्राध्यापक डाक्टर रामचन्द्र गौतम बताउँछन् ।

» बाँकी ३ पेजमा

भैरहवा र पोखरा उडान गर्न चाइना साउदर्न तयार

बुटवल । चिनियाँ वायुसेवा कम्पनी चाइना साउदर्नका प्रतिनिधिले भैरहवा र पोखरास्थित अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थलमा उडान विस्तार गर्न तयार रहेको बताएका छन् । बिहीबार संस्कृति, पर्यटन तथा नागरिक उड्डयनमन्त्री बन्दी पाण्डेसँग भेट्दै चाइना साउदर्नका प्रतिनिधिले यस्तो जानकारी गराएको मन्त्री पाण्डेको सचिवालयले जनाएको छ ।

एयरलाइन्सका प्रतिनिधिले मन्त्री पाण्डे समक्ष पोखरा र भैरहवामा उडान गर्न उत्साहित रहेको बताए । ४० भन्दा बढी मुलुकमा सेवा दिँदै आएको कम्पनीले अहिले काठमाडौँबाट चिनियाँ सहर च्यान्ग्झाओमा सिधा उडान गरिरहेको छ ।

प्रतिनिधिले पोखरा र भैरहवा उडानमा सरकारले लिएको नीतिगत सुधारको पहललाई प्रशंसा गरेको समेत मन्त्रालयले जनाएको छ ।

» बाँकी ३ पेजमा

करोडौँका योजना अलपत्र

योजना निर्माणअघि सञ्चालन विधि तय नहुँदा जनताको करबाट बनेका करोडौँका योजना अलपत्र छन् ।

लक्ष्मणा पोखरेल

बुटवल

रुपन्देहीको तिलोत्तमा नगरपालिकाले प्राविधिक विषय अध्यापनका लागि ३ करोड ७७ लाख खर्चेर वडा नम्बर १४ खैरियामा भवन बनायो । सिटी कलेज सञ्चालन गर्ने योजनासहित भवन बनेको चार वर्ष बित्यो । नगरपालिकाको ठूलो परियोजनाका रूपमा बनेको यो भवन अहिले अलपत्र छ । नगरपालिकाले यहाँ स्वास्थ्य विषयको तीन वर्षे डिप्लोमा विषयका कक्षा सञ्चालन गर्न सिटिइभिटीसँग सम्बन्धन माग गरेको थियो । प्रारम्भिक चरणमा डिप्लोमा तहका कक्षा सञ्चालन गर्ने र क्रमशः स्नातक तहका कार्यक्रम पनि सञ्चालन गर्ने नगरपालिकाको योजना थियो । तर सिटिइभिटीले सम्बन्धन दिएन ।

रुपन्देहीको देवदहस्थित शितलनगर चोकमा देवदह नगरपालिकाले भण्डै ५ करोड लगानी गरी बहुउद्देश्यीय कोशली भवन निर्माण गर्‍यो । तीन वर्षअघि तयार भएको कोसेली घरमा २७ सटरहरू राखिएका छन् । यो भवन काममा नआएपछि महालेखापरीक्षकको कार्यालयले आफ्नो प्रतिवेदनमा निर्माण भएको भवन उद्देश्य अनुरूप सञ्चालन गर्न भन्यो । त्यो निर्देशन दिएको दुई वर्ष बित्न लाग्दा पनि भवन सञ्चालनमा छैन ।

कोसेली भवन निर्माण भएको लामो समयपछि नगरपालिकाले कार्यविधि तयार गर्‍यो । त्यसलगत्तै त्यहाँ रहेका २७ वटा सटर (पसल) र तीन वटा हल भाडामा लगाउन बोलपत्र आह्वान गर्‍यो । पहिलो पटकको सूचनामा आवेदन नपरेपछि पुनः बैशाखमा दोस्रो पटक बोलपत्र आह्वान गर्‍यो । त्यसयता पनि कोसेली भवन उपयोग भएको छैन, बरु भवन थोत्र्दै गएको छ ।

यी योजनाहरू सफल नहुनुका पछाडि योजना निर्माणपूर्व अध्ययन नहुनु हो । हाटैहाटले भरिएको देवदह नगरपालिको कोसेली घर बनाउनु अघि नगरपालिकाले सो घर कसरी सञ्चालन हुन सक्छ भनेर अध्ययन गरेन । ठूला भवन बनाए पदाधिकारीको कार्यकाल सफल हुन्छ भन्ने सोचाइले पूर्वाधार बनाइयो । लहडमा बनेको योजनामा सरकारी राजस्वमात्रै खर्च भयो, उपलब्धि भएन । राष्ट्रिय योजना आयोगका पूर्व उपाध्यक्ष डा. गोविन्द पोखरेल पर्याप्त अध्ययन विना तय गरिएका योजनाहरू अनुत्पादक भइरहेको बताउँछन् । 'हाम्रोमा परियोजनाहरू आवश्यकताका आधारमा नभई नेताको इच्छाका आधारमा थोपरिन्छन्,' उनी भन्छन्-'यसरी योजना बनाउँदा जनताले अपनवत् लिँदैनन्, ती योजना कसरी सञ्चालन हुन्छन् भन्ने पत्तो पनि हुँदैन ।'

पोखरेलका अनुसार कुनै पनि आयोजना निर्माणअघि सम्भाव्यता अध्ययन गर्नुपर्छ । त्यतिबेला आयोजना निर्माणको आवश्यकता, यसको उपलब्धि, सञ्चालन विधि, लाभग्राहीको पहिचान आदि कुरा हेरिनुपर्छ । तर अहिले संघीयदेखि स्थानीय तहसम्मका योजनाहरू लहडमा आउने गरेका छन् । पोखरेल संघीय सरकारले बनाएका भैरहवाको गौतमबुद्ध विमानस्थल, पोखरा विमानस्थल, बुटवलको अन्तर्राष्ट्रिय सम्मेलन केन्द्रलाई यसका उदाहरणका रूपमा लिन्छन् । यी सबै आयोजना निर्माण सकिएको लामो समयसम्म कसरी चल्छन् भन्नेमा अच्यल छ ।

यसो भएपछि बनेका पूर्वाधार त्यतिकै खेर जान्छन् । उदाहरणका लागि, बुटवल उपमहानगरले रामनगरमा भएको पशु बन्धशाला । ०६५ सालमा सुरु भएको योजनाअन्तर्गत पहिलो पटक बनेको भवन सञ्चालन नभइ भत्कियो । स्थानीय सरकारमा नयाँ नेतृत्व आएपछि निजी-सामुदायिक

साम्भेदारीमा सञ्चालन गर्ने भनेर २२ करोड १३ लाखमा बन्धशालाको पूर्वाधार निर्माण भयो । निकै अन्योलका बिच भण्डै १५ वर्षपछि बन्धशाला बोलपत्रमार्फत टेक्कामा लगाइएको छ । तर बन्धशाला पछिसम्म सञ्चालन होला भनी यकिन भएको छैन । बन्धशालाको योजनालाई सफल बनाउन अशुद्ध मासु बित्रीमा रोक लगाई नागरिकमा चेतना फैलाउनु पर्ने भए पनि नगरपालिकाले यी काममा ध्यान देखिएको छैन ।

विभिन्न तहका सरकार पर्यटकीय क्षेत्रको पूर्वाधार निर्माणमा करोडौं खर्च गर्छन् तर त्यसबाट लाभ लिन भने उनीहरू असफल छन् । पाल्पाको तानसेनस्थित अमरनारायण मन्दिरको जीर्णोद्धार र पार्क निर्माण यसको अर्को उदाहरण हो । ऋण लगानीसहित भण्डै २ करोड रकम खर्च गरेर मन्दिर जीर्णोद्धार गरियो । १०८ गौमुखी धारा, शिलाको शिवलिंगसहितका संरचना बनाउन थालियो । तर योजनाअनुसारका सबै काम भएनन् । मन्दिरको पार्क जंगल बन्दैछ । बहुवर्षीय योजनाअनुसार जीर्ण तथा फोहोर पोखरीको तल्लो भाग सम्प्राप्त, भित्तालाई व्यवस्थित गर्ने, पोखरी सरसफाई, प्रवेश गर्ने सिंटी, रेलिङ, ट्याङ्की आदि बनाउने नगरपालिकाले बजेट खर्च गरेको छ ।

२ सय ५० वर्ष पुरानो मन्दिरको पर्यटकीय प्रवर्द्धनमा नगरपालिकाले खर्च गरेको छैन । जीर्णोद्धार गरिएको मन्दिर भत्किएको छ । एसियाली विकास बैंकको ६० प्रतिशत ऋण र ४० प्रतिशत अनुदान लिएर १ करोड ३० लाखमा मन्दिरमा पित्तलको छानो हालिएको थियो । लाखौं लगानी गरेर समयमै काम नसक्दा लगानीमात्रै होइन ऐतिहासिक संरचना समेत जोखिममा परेको छ । तानसेन नगरपालिकाका प्रमुख सन्तोषलाल श्रेष्ठ मन्दिरको बाँकी कार्य सकेर

पर्यटन प्रवर्द्धनको काममा जुटिने बताउँछन् ।

करोडौँका डबली भारले ढाँकिँदै

प्रदेश सरकारले २२ रकोड १६ लाख खर्च गरेर पाल्पा तानसेनको कैलाशनगर, नुवाकोट र दाङको घोराहीमा तीन वटा डबली पनि अलपत्र छन् । तानसेनको कैलाशनगरमा बनेको श्रीनगर सांस्कृतिक डबली प्रदेश सरकारले तानसेन नगरपालिकालाई हस्तान्तरण गरेको छ । तर यो डबली कसरी चलाउने भन्नेबारेमा नगरपालिकाले पत्तै पाएको छैन । योजना निर्माण पूर्व सञ्चालन विधि नबनाएकाले यसमा लगानी भएको करोडौं राजस्व डुबेको छ । प्रदेश सरकारले स्थानीय कला संस्कृति तथा ऐतिहासिक पक्षको प्रचारप्रसार गरी पर्यटक ल्याउन यो काम गरेको थियो । तर त्यो काम कसले र कसरी गर्ने भन्ने कुनै अध्ययन भएको छैन ।

श्रीनगर (माथि कैलाशनगर भनेको छ । यहाँ श्रीनगर भनेको छ । यो कैलाशनगर हो भने यहाँका केही जानकारी माथि नै लागिदिउँ) मा डबली बनाउनका लागि लुम्बिनी प्रदेश सरकारको ६ करोड ८२ लाख ५६ हजार ९१ रूपैयाँ खर्च भएको छ । निर्माण सकिएको डेढ वर्षपछि मात्रै अलपत्र अवस्थामै रहेको डबली नगरपालिकालाई हस्तान्तरण गरिएको हो ।

डबलीमा भन्दै पाँच सय दर्शकले खुल्ला प्रदर्शनी हेर्न पाउँछन् । यहाँ स्टेज, हरियो दुबोसहितको दर्शक कक्ष, कलाकारहरूको चेन्जिङ रूम, कोलसेट, शौचालय, गार्ड हाउस, टिकट काउन्टर, कार्यालय कोठा र पार्किङ सहितको सुविधा छ ।

» बाँकी ३ पेजमा

चेक बाउन्समा ३० दिने म्याद हटाउने तयारी

लुम्बिनी संवाददाता

बुटवल

बैंकिङ कसुर तथा सजायसम्बन्धी विधेयक (दोस्रो संशोधन) २०८० मा चेक अनादर केसमा ३० दिनको म्याद राख्न नहुनेमा सांसदहरूले जोड दिएका छन् । बिहीबार प्रतिनिधि सभाअन्तर्गतको अर्थ समिति बैठकमा बैंकिङ कसुर तथा सजायसम्बन्धी विधेयक (दोस्रो संशोधन) २०८० माथि भएको दफावार छलफलमा बोल्दै अधिकांश सांसदहरूले यस्तो माग राखेका हुन् । सांसदहरूले चेक अनादर मुद्दाको लागि ३० दिनको म्याद राख्न जरूरी नभएको भन्दै तत्काल अदालत वा प्रहरीमा मुद्दा दर्ता गर्न पाउने व्यवस्था गर्नुपर्ने बताए । उनीहरूले सरकारले कानुन बनाउँदा गल्ती गर्नेलाई सहजीकरण हुने भन्दा पनि पीडितको हितको लागि कानुन बनाउनु पर्नेमा जोड दिए । तर पूर्वअर्थमन्त्रीहरूले भने सरकारले सबै मुद्दालाई फौजदारी मुद्दामा जेल हाल्ने काम मात्रै भएकाले मेलमिलापको विकल्पको लागि ३० दिनको म्याद राख्नु जायज रहेको पनि बताए ।

बैठकमा बोल्दै राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टीका प्रमुख सचेतक ज्ञानबहादुर शाहीले पैसा नभएको बैंक खाताको चेक दिनु भनेको फल्ट गरेको ठहर हुने बताए । उनले ३० दिनको सूचना दिने व्यवस्था राख्न नहुने भन्दै बताइन् । उनले अफे त्यस्तो अपराध गर्नेलाई मुद्दाभन्दा पनि सिधा कारबाही हुने व्यवस्था गर्नुपर्ने बताइन् । मुद्दामा जाँदा पनि चेक अनादर मुद्दा पाँच वर्षसम्म फैसला नभएको अवस्था रहेको भन्दै ३० दिनको म्याद दिन नहुने उनको भनाइ थियो ।

» बाँकी ३ पेजमा

अखिल क्रान्तिकारीको रूपन्देही सम्मेलन विवादित

बुटवल । नेकपा माओवादी केन्द्र निकट विद्यार्थी संगठन अखिल क्रान्तिकारी रूपन्देहीको २३औँ जिल्ला सम्मेलन विवादित बनेको छ । भदौ १८ गतेको लागि तोकिएको निर्वाचन १९ गते सार्दा सार्दा करिब आधा प्रतिनिधिहरूले बहिस्कार गरेको अवस्थामा एकपक्षिय रूपमा निर्वाचन गरिएको भन्दै विद्यार्थी नेताहरूले विरोध गरेका छन् ।

संगठनका उपाध्यक्ष प्रशान्त बज्राडेले आधा मात्रै प्रतिनिधि भएको अवस्थामा एक समूहले मात्रै एकपक्षिय निर्वाचन गरेको आरोप लगाए । पार्टीभित्र गुटगत राजनीति हुँदा सबैको मर्म अनुसार निर्वाचन नभएको उनको तर्क छ ।

पार्टीकै जिम्मेवार नेताहरूले विद्यार्थी संगठनमा हस्तक्षेप गरेको भन्दै करिब आधा प्रतिनिधिहरूले बन्द सत्रलाई पुनः सञ्चालन गर्नुपर्ने भन्दै उम्मेदवारी फिर्ता लिएर निस्केको समयमा निर्वाचन गराएपछि विवाद बाहिर आएको हो । अधिवेशनमा १८५ जना प्रतिनिधि मतदाता रहेकोमा जम्मा ९९ मत मात्रै खसेको छ । बाँकी ८६ जनाले बहिस्कार गरेको उनले बताए ।

जिल्ला इन्चार्ज वामदेव क्षेत्रीको रोहबरमा पार्टीभित्रको एउटै समूहका टिकाराम आचार्य र माधव अर्याललाई दुई पक्ष जस्तो देखाएर निर्वाचन गराएको उनले आरोप लगाए । उनले दैनिक लुम्बिनीसँग भने-विधि पद्धति विपरित निर्वाचन गराइएको

छ । विभिन्न गुटको बहानामा सिधै पदाधिकारीमा चुनाव लड्नु दिइएको छ । पार्टीकै जिल्ला इन्चार्जसहितका जिम्मेवार नेताहरूले विद्यार्थी संगठनमा हस्तक्षेप गरे । यता नवनिर्वाचित अध्यक्ष टिकाराम आचार्य पार्टीलाई नमान्ने हो भने संगठनमा बस्नुको औचित्य नभएको बताउँछन् ।

निर्वाचन कमिटी पार्टीले नै बनाएको बताउँदै उनले बहिस्कारभन्दा पनि केही प्रतिनिधि अनुपस्थित रहेको बताए । उनले जिल्ला अध्यक्ष र इन्चार्जलाई नै नमान्दै बाहिर बसेर विरोध गर्नुको औचित्य नरहेको जनाए । उनले सबैलाई मिलाएर लैजाँदै सहकार्यको वातावरण बनाउन आवश्यक पहल गर्ने समेत बताए ।

अधिवेशनबाट ४१ सदस्यीय कार्यसमिति चयन भएको छ । अध्यक्ष र तीन उपाध्यक्षमा मात्रै निर्वाचन भएको थियो । तीन उपाध्यक्षहरूमा विशाल पौडेल, हिमाल खनाल र मधुसुदन गाहा विजयी भएका छन् । वल्यसन थापा र मधु आचार्य भने उपाध्यक्षमा पराजित भएको निर्वाचन समितिले जनाएको छ ।

माओवादी केन्द्र रूपन्देही संयोजक निर्मल जीसीले आपसी एकता कायम गरेर सहमतिमा नेतृत्व चयन गर्न विद्यार्थी प्रतिनिधिबाटै माग भएको, तर सहमतिमा नेतृत्व चयन हुन नसक्दा एक पक्ष निर्वाचनमा सहभागी नभएको बताए ।

» बाँकी ३ पेजमा

HYDRABADI DUM BIRYANI

Quality Lassi Center

9809529708, 9826426071
Butwal-6, Nepalgunj Road
www.hydrabadimatkadumbiryani.com

सम्पादकीय

तिज पर्वको शुभकामना

तिज पर्व नेपाली समाजको मौलिक पर्व हो । हिमाल, पहाड र तराईमा विभिन्न जाति र समुदायले मनाउने यो पर्वले परिवार मिलन गराएको छ । परिवारमा स्नेहको वातावरण श्रृजना गरेको छ । समाजमा सद्भाव र मेलमिलापको वातावरण तयार गरेको छ ।

तिजमा खासगरी विवाहपछि घर गएका महिलालाई माइतीमा निम्ता गरिन्छ । माइती आएका दिदीबहिनीहरु एक आपसमा भेट गर्छन् । दुःख सुख साटासाट गर्छन् । परिवारका सदस्य, टोल छिमेकका सदस्यहरु भेला भएर गीत गाएर रमाइलो गर्ने चलन छ । तिजमा गाइने गीतले सांस्कृतिक जागरण बढाएको छ । नेपालमा राजनैतिक आन्दोलनलाई जागृत गर्न र दिशाबोध गर्न तिज पर्वको महत्वपूर्ण भूमिका छ । राजनैतिक दलहरु प्रतिबन्धित रहेको बेला तत्कालीन शासकविरुद्ध महिलाले गीतमार्फत् आवाज उठाउने काम गरे । निरंकुश व्यवस्थाका बेला शासक र उनीहरुले संरक्षण गरेका व्यक्तिले गरेका अन्याय र अत्याचारविरुद्ध आवाज उठाउने सशक्त माध्यम तिज पर्व थियो । तिजमा महिलाले तत्कालीन शासकविरुद्ध गीतमार्फत् उठाएका आवाजले समाजमा राजनैतिक जागरण ल्याउन बल पुग्यो । अहिलेको राजनैतिक परिवर्तनको आधार तिज भैं नेपाली समाजका मौलिक पर्व नै हुन् ।

सामाजिक र राजनैतिक आन्दोलनको अभिन्न अंग बनेको तिज पर्व पछिल्ला दिनमा भड्किलो बन्न थालेको छ । तिजको अघिल्लो दिनलाई दर खाने दिन मानिन्छ । शहरमा एक महिनादेखि दर खाने कार्यक्रमको बहानामा तडकभडक चल्न थालेको छ । यो तडकभडकको जालोमा पर्दा समाज बिथोलिएको छ । समाजमा तडकभडक बढ्दा धनी र गरिबबिचको खाडल बढेको छ । समाजमा सद्भाव बिथोलिने जोखिम छ । तिजको मौलिकता नासिदै तडकभडकमा रम्दा पारिवारिक मिलापमा दरार पैदा गरेको छ । कुनैबेला राजनैतिक र सामाजिक रुपान्तरणका लागि महत्वपूर्ण योगदान गरेको पर्व अहिले भड्किलो बनाइ्नु समाज खल्वाइ्नु हो । चाडपर्व सबैले मान्न सक्ने गरी मनाउनुपर्छ । तडकभडक बढ्दा त्यसले ल्याउने विकृतीको जालोमा सिंगो समाज पर्नु कदाचित राम्रो होइन ।

स्वतन्त्रताको नाउमा सबै गर्न पाउनुपर्छ भन्ने उचित होइन । तडकभडकलाई न्यूनीकरण गर्ने काम तहगत सरकारको हो । तहगत सरकारले समन्वय गरी चाडपर्वलाई अनावश्यक भड्किलो नबनाउनका लागि पहल गर्न सक्छन् । हुँदा खाने र हुनेखाने सबैले चाडपर्व मान्न सक्ने बनाउन नेतृत्व लिनसक्छन् । त्यसो हुँदा तिज पर्वको मौलिकता जोगिन बल पुग्न सक्छ ।

तिज पर्वको सबैमा शुभकामना !

जनताका लागि हिंसा मुक्ति कि अपराध ?

हेरक देशका बुर्जुवा संसदीय सदन बाहिर खसीको टाउको, तर भित्र कुकुरको मासु बेच्ने अखडा हुन् । यो धेरै पहिले नै कमरेड लेनिनले बताएका थिए । यो प्रायः सबै मुलुकहरुमा भएको पाइन्छ । यस्ता संसदीय सदनहरुमा पटक-पटक मारपिट, गाली गलौज, आरोप-प्रत्यारोप, ढाँट छल, षड्यन्त्र अनेक हुने गरेको छ । कतिपय मुलुकमा त गोली हानाहान र बम विष्फोट समेत गरेको पाइन्छ । स्वयंमा यो लोकतन्त्रको जन्मी भनिने राष्ट्र अमेरिकामा समेत यस्तो भएको पाइन्छ ।

वर्तमान अमेरिकी राष्ट्रपति जो बाइडेनका विरुद्ध तत्कालीन राष्ट्रपतिका उम्मेदवार डोनल्ड ट्रम्पका समर्थकहरुले यस्तै हकत देखाइसकेका छन् । त्यसैले के प्रष्ट छ भने यो बुर्जुवा संसदीय राज्य सत्ता र व्यवस्थाको मूल विशेषता र चरित्र नै हो । खास जनताको राज्य व्यवस्थामा यो हुँदैन ।

नेपालको यो संसदीय इतिहास त्यति लामो छैन । तै पनि यस्ता हकतहरु यहाँ पनि पटकपटक देखिने गरेका छन् । सामान्य भनाभम, आरोप प्रत्यारोप मात्रै होइन हात हालहाल, लछारपछार, तोडफोड र नाबै -बुबै हुने जस्ता उच्चरिखलता यहाँ भइरहेका छन् । यो संसदीय तमसा र गाजगात्र । गनेलाई भन्दा देखेलाई लाज । होक महानामा सरकार र सत्ता अनि दल परिवर्तन । ओल्लो घरको नरे पल्लो घरमा सरे भने जस्तै चरित्र यहाँ देखिदै आएको छ । लाज शर्म अरु केही छैन । उल्टो जो चोर उसैको ठूला स्वर हुने गरेको छ ।

हाले केही दिन पहिले सदनमा एमाले र एमाओवादी केन्द्रका सांसदहरु बीच यस्तै दोहोरी चलेको देखियो । यसको थालनी सर्वप्रथम माओवादी केन्द्रका अध्यक्ष तथा पूर्व प्रधानमन्त्री प्रचण्ड कमरेडबाट भएको छ । प्रधानमन्त्रीबाट गलहत्याइएपछि प्रचण्डमा अत्यन्त ठूलो आक्रोशको ज्वाला दन्किन थालेको छ । देशव्यापी काग्रेस-एमाले खासगरी एमाले अध्यक्ष के.पी. ओली लक्षित यो आक्रोशको ज्वाला प्रचण्डले संसदीय सदनमा पनि पोख्न थालेका छन् । के गर र के न गर छट्पटाहट, उकुसमुकुस एक प्रकारले असन्तुलित मनस्थितिकै जस्तो व्यवहार दिनहुँ प्रचण्डबाट देखिन थालेको छ । यस्तो व्यवहार बाहिर बाहिर मात्रै होइन सदनभित्र समेत प्रचण्डले देखाउन थालेका छन् । यसै क्रममा केही दिन पहिले सदनमा प्रचण्डले वर्तमान केपी ओली नेतृत्वको सरकारलाई दलालको सरकार भन्दै आफूलाई यिनै विदेशी दलाल, विचौलिया र माफियाहरुद्वारा अपदस्त गरिएको आक्रोश व्यक्त गरेका छन् ।

हिजो यस्तै भनाइ काग्रेस-एमालेले माओवादी प्रचण्डलाई भन्ने गरेका थिए । नभन्दै यसलाई स्वयं प्रचण्डले नै स्वीकार गर्दै आफूलाई प्रधानमन्त्री बनाउन कुनै एक भारतीय प्रितम सिंह पटकपटक दिल्ली धाएको बताएका थिए । त्यस्तै अहिले पनि यो काग्रेस-एमाले संयुक्त गठबन्धन सरकार निर्माणका लागि कुनै एक व्यक्ति रामेश्वर थापाको ठूलो भूमिका रहेको प्रम ओली र काग्रेस सभापति देउवा खुलमखुला बताइरहेका छन् । आखिर सर्पको खुट्टा सर्पले नै देख्छ भने जस्तै प्रचण्डको दलाली ओली-देउवाले र ओली- देउवाको दलाली प्रचण्डले देखेकै हुनाले यी सब दलाल दलालहरुबिचको जुहारीले यिनीहरुको वास्तविकताको पोल् खुलेको छ । आखिर यी सबै दलालका पनि दलालहरुबीचको यो

आरोप- प्रत्यारोपले नेपालको वास्तविक राष्ट्रियता र स्वाभिमानको अवस्था के रहेछ र अब के हुँदैछ ? छर्लङ्ग भएको छ । यी कसैको पनि पक्ष विपक्षमा होइन समग्रमा यी सबैको विरुद्धमा संघर्षको खाँचो छ । वास्तवमा यी सबै साम्प्र्राज्यवादी र विस्तारवादीहरुका गोटी मात्र हुन् । देशको राष्ट्रियता र स्वाभिमान अनि देश र जनताको समृद्धि र विकासका लागि यिनीहरुबाट केही हुने वाला छैन । राष्ट्रघात र जनघात नै यिनीहरुको दैनिक बनिरहेको छ ।

कुनै बेला एक अर्काका दुश्मनजस्ता देखिने यतिसम्मकै टाउको मूल्य तोकी मार्न र मर्न तयार हुने यी तीन दल र (काग्रेस-एमाले र माओवादी) कहिले एमाले- माओवादी अनि कहिले काग्रेस-माओवादीबीचको एकता-मिलन । तर अहिले फेरि यी तीनबिच कुकुर बिरालाको जस्तो भगडा हुने गरेको छ । खासगरी अहिले माओवादी केन्द्रका अध्यक्ष प्रचण्डको आक्रमणको निशाना एमाले अध्यक्ष ओलीप्रति बढी छ । देउवा- प्रचण्डबीचको सत्ता समीकरणलाई तोडी प्रचण्डलाई ओलीले सत्ताको टुप्पामा पुर्‍याए । तर पछि अहिले तिनै ओलीले प्रचण्डलाई त्यहाँबाट खसाली जमिनमा नराम्ररी पछोरै आफू सत्तासिन बनेका छन् । यस अर्थमा प्रचण्ड ओलीप्रति बढी आक्रमण हुनु स्वाभिवाक नै छ । त्यही आक्रोश अहिले बारम्बार प्रचण्डले सदन-सडक चारैतिर व्यक्त गर्दै हिँडिरहेका छन् ।

प्रचण्ड र ओलीबिचको यो जुहारी अहिले एमाले र माओवादी पार्टी नेतृत्वका नेताहरुमा समेत सल्किन थालेको छ । हालै केही दिन पहिले एमाले नेता तथा सभासद योगेश भट्टराईले चालु सदनमा माओवादी अध्यक्ष प्रचण्ड लक्षित केही अभिव्यक्तमा माओवादी १० वर्ष हिंसाकै कारण देश यो अवस्थामा पुगेको आरोप लगाउन पुगे । यसको तत्काल अरु माओवादी केन्द्रका सभासदहरुले माओवादी हिंसा भनेकोमा आपत्ति गर्दै यसलाई फिर्ता गर्न चुनौती गरे । एक प्रकारले त्यहाँ ठूलै होल्ल्ता भएको प्रत्यारोप चलि्रहयो । त्यो १० वर्षे जनयुद्ध हिंसा नै हो भन्ने एमाले भने त्यो हिंसा नभई द्वन्द्व मात्र हो भन्ने माओवादी बीचको यो जुहारीप्रति अरु काग्रेस लगायतका सांसदहरु भने रमिटे बनिरहेका थिए । एक प्रकारले सदनमा दुई साडेको जुधाई बाच्छाको मिचाई हुनु पर्नेमा त्यहाँ अरुको रमाई खासगरी काग्रेस राख्पा अनि नेकपा एस रमाई बसेको देखिन्थ्यो ।

आखिर हिंसा भनेको के हो र यसप्रति माओवादी केन्द्रको आपत्ति के मा छ ? वास्तवमा अगुल्टाले हानेको कुकुर बिजुली चिम्कदा पनि तर्सिने भनेजस्तै माओवादीमा यसले काम गरिरहेको छ । हिजो हिंसाभन्दा बित्तिकै गर्व गर्ने माओवादीहरु आज यो सित किन यति धेरै तर्सैका होलान् ? गाँठी कुरा यसमा छ । हिंसाभन्दा बित्तिकै यति धेरै तर्सिहाल्नु पर्ने केही छैन । मार्क्सले हिंसालाई इतिहासको सुडनी हो भनेका छन् । मार्क्स-एंगेल्स र लेनिनले धेरै ठाउँमा हिंसाको कुरा उठाउनु भएको छ । हिंसाको महत्वबारे धेरै बताउनु भएको छ । यो पूर्णरूपले वैध र सुनिश्चित छ । हिंसासम्बन्धी यो मार्क्स-एंगेल्स र लेनिनको विचारलाई अफ्नै बढी फारकिलो निर्विकल्प सिद्धान्तको रुपमा क. माओले परिभाषित गर्दै भन्नुभएको छ-‘विना अपवाद हिंसा एक विश्वव्यापक नियम हो ।’ यसलाई पुष्टि

गर्दै क. गोब्जालोलै भन्छन्-‘क्रान्तिकारी हिंसा, हिंसा नै एक मात्र त्यस्तो साधन हो जसले देशलाई सेनाको साहाराेल र जनयुद्धद्वारा मूलभूत अन्तर्विरोधहरु हल गर्ने अवसर दिन्छ । यो मार्क्सवादको एक सारभूत प्रश्न हो । किनभने क्रान्तिकारी हिंसा विना हामी एक वर्गको स्थानमा अर्को वर्गलाई खडा गर्न सक्दैनौ, नयाँ व्यवस्था आउनको सन्दर्भमा कम्युनिष्ट पार्टीहरुको माध्यमले सर्वहारा वर्गद्वारा नेतृत्व गरिएको नयाँ व्यवस्था निर्माण गर्ने उद्देश्यले पुरानो व्यवस्थालाई ढाल्न सक्दैन ।’ यसको निचोडमा क्रान्तिकारी हिंसा विना क्रान्तिकारी जो कुनैले पनि आफ्नो क्रान्तिकारी नयाँ सत्ता स्थापना गर्न सक्दैन । त्यसैको आधारमा नै, रस-चीन लगायतका थुप्रै मुलुकहरुमा क्रान्ति भयो र, त्यहाँ मुक्ति भयो ।

स्वयं नेपालका माओवादीहरुले १० वर्षे माओवादी जनयुद्धको थालनी नै यसैबाट सुरु गरेका थिए । त्यतिबेला उनीहरुले अघि सारेको प्रस्तावनाको पहिलो बुँदामा नै उनीहरुले यो भनेका थिए-‘हाम्रो योजना क्रान्तिकारी हिंसासम्बन्धी मालेमावादी शिक्षामा आधारित हुनेछ ।’ तर अहिले यी माओवादीहरु यसप्रति यति धेरै आर्तकित किन भएका होलान् ? प्रश्न यहाँ छ किनकि आजको यो माओवादी नेतृत्व माथि अगुल्टाले हानेको कुकुर जस्तै हिंसा सम्बन्धी क्रियाकलापका त कुरा परै छाडौं शब्द समेतसित यसरी धेरै तर्सैका किन ? मानौं यो उनीहरुको लागि भूत-राक्षस जस्तै भएको छ । उनीहरुद्वारा संचालित त्यो माओवादी जनयुद्ध उनीहरुकै लागि अभिसाप बनेको छ । देशी तथा विदेशी प्रतिक्रियावादी शक्ति केन्द्रहरुका अगाडि तत्कालीन माओवादी नेतृत्व यति धेरै उठ बस गरिसकेको क मानौ अव त्यसको नाम-निसाना नै नलिऊँ, शब्द उच्चारणप्रति नै इलर्जी भइसकेको छ । यही हो माओवादी जनयुद्धप्रति गरिएको महान् ठूलो गद्दारी र विश्वासघात । माओवादीसहितको नेपालमा सत्त संसदीय दलहरुबीच सम्पन्न १२ बुँदे दिल्ली सम्मभदारी सम्झौता यसैको उपज हो ।

काग्रेस-एमालेलाई यो कुरा राम्ररी थाहा भएकाले बेला मौकामा हिजो माओवादीहरुले बोल्दै र प्रयोग गर्दै आएका यस्ता कुरा र शब्दहरु उठाइदिएर उनीहरुलाई उत्रैजत पर्ने र तर्साई त्वाम शरणमा गराउने नियतवश नै पटकपटक सदनमा यस्ता प्रश्न उठाउने गरिएको छ । नत्र भने माओवादी हिंसा भन्दा बित्तिकै किन यस्तो आपत्ति देखा परिहाल्छ माओवादीहरुमा ? वास्तवमा १० वर्षे माओवादी जनयुद्ध हिंसात्मक युद्ध नै थियो त्यो जनताको क्रान्तिकारी हिंसा थियो जसको सहाराबाट पूर्ण रुपले देश र जनताको मुक्ति गरउनु थियो । तर यस्तै नेतृत्वको कायरता र गद्दारीले गर्दा त्यसको घाँटी रट्ने काम भयो । तै पनि माथि मार्क्स र माओले भने जस्तै हिंसा इतिहासको सुडानी हो । हिंसा विना अपवाद एक विश्व व्यापक नियम हो । निश्चय नै कोही नेता कार्यकर्ता अनि क्रान्तिकारी जनता यसबाट डराई हाल्नु पर्ने केही छैन । तर जो अपराधी छ, जो जनघाती र राष्ट्रघाती छ, जो सामन्ती दलाल र नोकशहाही बुर्जुवा छ, जो प्रतिक्रान्तिकारी गद्गर संशोधनवादी छ त्यसका लागि भने हिंसा काल र आतंक नै छ ।

हरितालिका तिज र यसको महत्व

नपुगोस् भन्ने दृढ चाहना राखेर व्रत उपासमा गरिएकाले सोही प्रसंगले निरन्तरता पाइरहेको विश्वास व्रतालु एवं धर्मावलम्बीहरुमा रहनु स्वभाविक हो । यस्तो पवित्र उद्देश्य र संकल्प रहेको हरितालिका तिजको नामले प्रख्यात पर्व केही समय यता धार्मिक पर्वका नाममा सामाजिक विकृति बनेर आइरहेको छ ।

तिज महोत्सव, तिज महामेला, तिज माहाकुन्ज, तिज फेस्टिवल, तिज त्यौहार जस्ता अनेक नामले तिजको धार्मिक-सामाजिक महत्व खस्केँदै गइरहेको छ । विशेषतः यस पर्वलाई चेलिबेटी तथा दिदीबहिनी पुनर्मिलनको आनन्दमय उत्सवको रूपमा मनाउनुपर्ने मान्यता हो । अहिले आएर होलर रेष्टुरेण्ट, बार, पाटीप्यालेस मात्र नभइ शिक्षक शिक्षिका तथा अभिभावक भेला भएर स्कुलमा, कर्मचारीहरु आ-आफ्नो दल विशेषका युनियनहरुमा, पेशागत संघसंस्थाहरु आ-आफ्नो कार्यालयमा, वनभोजमा तथा ट्रेकिङ्ग र हाइकिङ्गमासमेत तिज अनि दरको संस्कृति विकृति बनेर अगाडि बढ्दै गइरहेको छ । तिजको धार्मिक संस्कृतिक एवं सामाजिक महत्व दिनानुदिन घट्दै गइरहेको पाइन्छ ।

लामो समयसम्म भेटघाट नभएका चेलिबेटी माइतीमा भेला भएर सुख दुःख, उन्नति प्रगति आदिका बारेमा चर्चा परिचर्चा गर्दै दाजु-भाइ, माता पिता सबैको सामूहिक उल्लासलाई उल्लासमय रूपमा माइतीको गाउँ, ठाउँ र देशमा मनाउनु पर्ने पर्वको अहिले आएर पाटीप्यालेस र ब्याङ्केटलाई माइती मानेर मनाइँदै जान थालिएको छ । यसले हाम्रो धर्म, संस्कृति, संस्कार र सामाजिक अवस्थालाई कता लैजाँदै छ भन्ने स्वयं तिजको रम्भममा रमाइरहेका हामी सबैले सौँचु पर्ने बेला आएको छ ।

मुलुकको उत्पादनमुखि अर्थतन्त्र खस्केँदो छ । तिजको भड्किलो दर कार्यक्रम, टिकट, चिड्वा एवं कन्टेन दर तथा डिनर जस्ता कार्यक्रम अनुत्पादक अर्थतन्त्रका द्योतक हुन् । सरकारले फजुल खर्च कम गर्ने, दरका नाममा हुने विकृति नियन्त्रण गर्ने र पाटी प्यालेसहरुमा सांस्कृतिक विकृती नियन्त्रण गर्ने कानुन पनि निर्माण गरेको छ । हामी सरकारलाई दर खाई टन्न भएर गाली पनि गर्छौँ । सरकारले केही गरेन पनि भन्छौँ । सोचौँ त सरकारले फजुल खर्च कम गर भनेको छ, नियन्त्रण गर्ने ऐन कानुन छ । हामीले चाहिँ

कहाँ र कहिले पालना गर्यौँ त ? यस्ता प्रश्नहरु धेरै छन् र प्रायः अनुत्तरित पनि छन् ।

हरितालिका तिज संकल्पको पर्व हो । उपबास र उपासनाको पर्व हो । संस्कृतिलाई विकृती होइन सुसंस्कृत बनाउने संकल्पसहितको पर्व हो । हामी सबै नारी पुरुषले यसलाई संस्कारयुक्त बनाउन सकेनौँ भने तिज दिन प्रतिदिन खर्चातु, भड्किलो र सामाजिक रूपले विषाक्त बन्दै जाने छ ।

हरितालिका तिजको प्रथम दिन अर्थात् भाद्र शुक्ल द्वितीय दर खाने दिन हो शरीरलाई पोषकयुक्त, गुणस्तरीय एवं स्वास्थ्यवर्धक वस्तु खाएर मनाउनु राम्रो हुन्छ । दोस्रो दिन हरितालिका तिज भाद्र तृतीय, मुख्य व्रत र उपासनाको दिन हो । उप र वास, उप अर्थात नजिक र वास भनेको बस्नु हो । कसका नजिक बस्नु ? भगवानका नजिक बस्नु सत्यको निकट बस्नु असत्य, अहङ्कार विकृती र विसंगतीबाट टाढा रहनु नै उपासको सही अर्थ र व्रतको सार्थकता हुने भएकाले शान्त, प्रसन्न एवम् दृढ संकल्पका साथ हरितालिकाको व्रत बस्नाले सबैका लागि हितकार हुन्छ ।

शरीर, मन र वचनले शुद्ध भएर दिव्यो, कलश गणेश स्थापित गरी उमामहेश्वरको पूजा गरी आफ्नो संकल्पलाई सार्थक पार्न गरिने निस्क्रमा व्रत नै हरितालिका तिजको प्रमुख व्रत मानिन्छ । ‘उमामहेश्वरसामुख्य सिद्धये हरितालिका व्रतमहं करिष्ये’ भन्ने संकल्पका साथ शिव पार्वतीको प्रतिमामा पूजा गर्नाले नै पतिको अतिरिक्त सम्पूर्ण परिवारको नै आयु, आरोग्य, सौभाग्य एवम् श्रीवृद्धि हुने विश्वास यस व्रतको हो । हरितालिका व्रत कथा सुने चलन पनि छ । शिवजीले पार्वतीलाई पूर्व जन्मको स्मरण गराएको महात्यय नै हरितालिका व्रत कथा हो । एवं रितले तेश्रो दिन गणेश चौथी पर्दछ । व्रतको उद्यापन गरी सामान्य शुद्ध भोजन गरी पञ्चमी पूजा गरेपछि हरितालिका तिज समाप्त हुन्छ ।

तिजमा के गर्ने के नार्ने ?

पवित्र उद्देश्य र दृढ संकल्पका साथ सम्पन्न गरिने अनुष्ठानमा दरका नाममा अभक्ष, अखाद्य एवम् आफ्नो स्वास्थ्यलाई प्रतिकुल असर गर्ने भोजन नार्ने । हामीले सुन्दै र पढ्दै आइरहेका छौ कि कहीं अखाद्य भोजनका कारण गाउँ नै विरामी पर्थ्यो । कहीं इनारको पानी प्रयोग गरि दर पकाएका कारण

वडाका सबै महिला विरामी परे । कहीं दर खाएर घर फर्कदै गरेकी युवती दुर्घटनामा परिन् । यी र यस्ता समापचार थुप्रै छन् । अतः आफ्नो इष्टमित्र, अत्यन्त निकट छिमेकी तथा साथीभाइबीच सम्बन्ध सुमधुर बनाउनु सुखद विषय हो । सम्बन्ध दर खाएर र खुवाएर मात्र सुट्द हुने होइन । यो त व्यवहार, आदर्श र भावनाले हुने विषय हो । यो वर्ष जे गर्‍यो गर्‍यौँ, आगामी दिनमा अनुत्पादक दर र अनुत्पादक तिजलाई टाढैबाट नमस्कार गर्ौ । मौलिक संस्कृति अनुरूप हरितालिका पर्व मनाउने संकल्प यही तिजबाट लिन सक्ौँ भने मात्र व्रतको र हरितालिकाको मुख्य फल प्राप्त होला ।

हामी सामाजिक प्राणी, कतिपय मानिस एक पत्ता जीवन जल र एउटा गोली सिटामोल नपारेर मृत्युवरण गर्न बाध्य छन् । कतिपय हामी नवसंभ्रात भनिनेहरु दैनिक दरका नाममा फजुल खर्च गरिरहेका छौ । के हामीले दर नखाएर दिनहिनहरुको सेवा गर्न सक्दैनौ ? अनुत्पादक खर्चलाई उत्पादनमुखी बनाउन सक्दैनौ ? सौँचो ‘हरितालिका तिजको उपहार विपन्न बालबालिकाहरुलाई पुरस्कार’ भन्ने सौँच पनि बनाउन सक्छौँ । यो तिजले नकारात्मक भावनाहरुको अन्त्य गरी सकारात्मक सौँच र भावनाको विकास गर्न सक्नु पर्दछ ।

हामी व्रतालुहरु व्रतको दिन मन्दिर जन्छौँ, गहना तिजको संस्कृति नै हो । हामी तिजमा विशेष श्रृंगार गर्छौँ, गच्छेअनुसारको पहिरन लगाउँछौँ । सोचौँ गहना दुर्घटनाको कारण नबनोस् । भड्किलो श्रृंगार र पोशाक बलात्कारको समाचार नबनोस् । तथर्ष टीका गरगहना र माँदन्द जाँतीको होसियारीप्रति सबैको ध्यान पुगु जरुरी छ । श्रृंगार तथा गरगहना उताउलो होइन शालिन र भद्र होस् । तिज संस्कार र संस्कृतिले पूर्ण बन्नु सक्नु पर्दछ । यसैमा छ तिजको महत्व ।

निर्जल वा निराहार व्रत बस्ने प्रचलन छ तिजको । तर आफ्नो शरीर र स्वास्थ्यलाई ख्यालमा राखी पानी, जुस, फलफूल र दूध खाने चलन छ । कठोर व्रतले शरीर अनुसार हानी पनि गर्छ अतः आफ्नो स्वास्थ्यलाई ध्यानमा राखी निराहार वा फलाहार रोज्ने त्यो व्रतालुको विचार इच्छा र स्वास्थ्यमा भर पर्ने विषय हो । धर्मका नाममा जबर्जस्ती व्रत पनि बस्नु हुदैन । जबर्जस्ती व्रत स्वयंमा प्रत्युत्पादक हुन्छ । सबैलाई तिजको शुभकामना ।

ऋषभदेव धिमिरे

हरितालिका तिज महिलाहरुसँग सम्बन्धित छ भन्ने बुझिन्छ । तिजको आफ्नै महत्व छ । धार्मिक कथनहरुलाई हेर्ने हो भने हिमालय पुत्री पार्वतीको विवाह भगवान विष्णूसँग गरिदिने पिता, माताको वचन पार्वतीलाई चित्त बुभेन । सानै उमेरदेखि शिवलाई पति पाउँ भन्ने दृढता पार्वतीमा थियो । सोहि कारण माता पार्वतीले शिवलाई मनले पति धारण गरिसकेकी थिइन् । उनी जंगलमा गएर कठोर तपस्या गर्न थालिन् ।

दिव्य एकसय वर्ष तपस्या गर्दा पनि तपस्याको फल प्राप्त नभएपछि पार्वतीले शिवलिङ्ग स्थापना गरी तपस्यालाई थप उचाईमा पुर्‍याउन थालिन् । कठोर र एकाग्र चित्तले तप गरेको कारण शिवजी प्रकट भइ चिताएको कुरा पुगोस् भनि आशिर्वाद दिए र पार्वतीले शिवलाई पति प्राप्त गर्न सफल भइन् भन्ने धार्मिक किम्बदन्तीहरु छन् ।

विशेष संकल्प दृढता, एकाग्रता र निरन्तरताले नै सफलता प्राप्त गर्न सकिन्छ भन्ने दृष्टान्त बोकेको यस हरितालिका तिज पर्वको महत्व आफैँमा विशिष्ट छ । पार्वतीले यो व्रत प्रारम्भ गरेको मुख्य दिन यही भाद्र शुक्ल द्विதியबाट हो । चार दिनसम्म चल्ने यस पर्वको आफ्नै विशेषता र महत्व रहेको पाइन्छ ।

कसरी मनाउने हरितालिका तिज ?

खास गरी हिन्दू नारीहरु विवाहित वा अविवाहित सबैले यो पर्वलाई मनाउने र धारण गर्न सक्छन् । भाद्र शुक्ल द्वितीयादेखि भाद्र शुक्ल पञ्चमीसम्म चल्ने चार दिनको यो पर्वलाई स्वतन्त्रता र आनन्दमय उल्लासको रूपमा पनि लिइन्छ । विशेषतः भगवान शिवकै पुजा र आरधाना गरी मनाइने हरितालिका तिजको व्रतले पतिको आयु, आरोग्य, ऐश्वर्य तथा स्वस्थ्य राम्रो र समुनत हुने विश्वास परापूर्वकालदेखि नै रहिआएको छ । स्वयं माता पार्वतीले पति शिवलाई पति पाउँ र शिवको स्वास्थ्य, आयु एवम् ऐश्वर्यमा कुनै बाधा

